

Publicerad 2016-01-14 00:58 av MidnattsBlosset

en skildring av ångest

Då havet stormar faller mörkret

En öde strand uppenbarar sig runt omkring mig. En svag, kall våg sveper över mina bara fötter och de borrar sig ner i den blöta sanden. Jag är naken. Jag tittar mig omkring. Inga människor syns till. Stranden breder ut sig, platt och karg i alla riktningarna och löper sin avsmalnande väg bort mot horisonternas ränder. Ödeland så långt ögat når.

En känsla av oro letar sig upp längs min kropp. Den kryper sig upp längs mina fötter som en armé av små insekter. Uppåt. Uppåt de färdas. Solen skjuter sina sista strålar längs min kropp. Den tvingas ner långt där borta, i havets ände. Snart umgås jag inte av ljuset. Något olycksbådande ligger här på lur. Jag känner dess närvaro.

Havet slukar solen som i en obarmhärtig kamp mellan två titaner. En strid där den rättvise dukar under för illvilliga stormar och vågor. Strimmor av det sista ljuset kastar i panik sina strålar likt rep som letar efter räddning längs den stålblå, kalla vattenytan. Små stjärnor likt tårar följer med ljuset i dess fall. Den ger mig en sista orolig blick innan den drunknar, släcks och sväljs. En sorglig övergivenhet sveper över mig. Jag är ensam kvar.

Likt en svart matta breder mörkret ut sig över himlen, färdas snabbt och lägger sig över allt i dess väg, kastar sin skugga över landskapet. Kalla vindar piskar mig. Det blåser upp och havet reser sig bakom mig. Det morrar som en argt rovdjur. Det kastar upp sina händer längs strandkanten, försöker fånga mig; dra mig ner i dess avgrund. Jag springer. Havet kryper närmre, tar in på mig.

En jättelik våg löper efter mig som ett uppspärrat gap, växer i fart och höjd. Den suger mig inåt, dundrar öronbedövande fram. Räddningen är långt borta. För långt borta. Vågen faller över mig med en rungande kraft. Jag slukas.

Den slår mina öron döva. Den slår min kropp och själ. Jag slängs fram och tillbaka utan luft, utan möjlighet att andas. Den har greppet om mig nu, drar mig ner, ner. Jag faller, jag spolats med en ursinnig kraft. Stretar emot. Försöker kämpa mig upp men ytan försvinner längre och längre bort. Den trycker över bröstet. Kan inte andas. Den slår mig med dess knytnävar tills jag blir mörbultad. Krafterna börjar ta slut. Luften börjar ta slut. Kylan biter sina tänder i mig och jag känner paniken växer inom mig, pumpas ut i varje muskel och varje cell. Mina ögon börjar skymma. Jag sjunker ner medan hoppet försvinner bort. Jag låter mig slukas. Färdas ner i dunklet.

Plötsligt slungas jag upp; spottas ut på stranden där jag blir liggandes halvt livlös och kippande efter luft. Stormen hade bedarrat. I en kraftansträngning försökte jag resa mig upp men min kropp gav inget svar. Allt jag kan göra är att återhämta mig.

Snart skulle jag slukas återigen.

För varje gång jag slukades föll mörkret mer och mer.

Till sist var det för mörkt.

För mörkt att se.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MiddnattsBlosset med Poeter.se id #47682 innehar upphovsrätten